द्वाभिंशदधिक शततमोऽध्यायः ॥

मार्कण्डेय उवाच ॥

स तु तस्याः सुतं दृष्ट्वा गृहीतवरकार्मुकं ।
धनुः शस्त्रञ्च तस्योग्रं ज्वालाव्याप्तदिगन्तरं ॥ १ ॥
उद्गिरन्तं महावह्निं दीपिताखिलभूतलं ।
पातालान्तर्गतं प्राप्तमसह्यं घोरभीषणं ॥ २ ॥
स तं दृष्ट्वा महीपालं भ्रुकुटीकुटिलाननं ।
माक्रुधस्त्वं मरुत्तास्त्रमुपसंह्रियतामिति ॥ ३ ॥
प्राहासकृत् त्वरालुप्तवर्णक्रममुदारधीः ।
स निशम्य गुरोर्व्वाक्यं दृष्ट्वा तञ्च पुनः पुनः ॥ ४ ॥
गृहीतकार्मुकः पित्रोः प्रणिपत्य सगौरवं ।
प्रत्युवाचापराद्धा मे सुभृशं पन्नगाः पितः ॥ ५ ॥
शासतीमां मयि महीं परिभूय बलं मम ।
सप्ताश्रममुपागम्य दष्टा मुनिकुमारकाः ॥ ६ ॥
ऋषीणामाश्रमस्थानाममीषामवनीपते ।
मयि शासति दुर्वृत्तैर्दूषितानि हवींषि च ॥ ७ ॥
जलाशयास्तथाप्येतैः सर्व्व एव हि दूषिताः ।
तदेतत्कारणं किञ्चिन्न वक्तव्यं त्वया पितः ॥
न निवारयितव्योऽहं ब्रह्मघ्नान् प्रति पन्नगान् ॥ ८ ॥

Digitized by Google